

KARLITUS

SETMANARI REPUBLICÀ POLÍTIC/SATÍRIC DE CATALUNYA

SEGONA ÈPOKA

20 de setembre 2024

Número 312

TO BE OR
NOT TO BE

karlitus.net

LA "DIADETA"

Onze de setembre

Un dia de recolliment familiar es va celebrar la passada setmana a Catalunya. No hi havia tortell però sí molts records de quan érem petits i els papes ens posaven sabates noves, camiseta de colors, una senyera portàtil i ens portaven al centre de Barcelona des dels punts més allunyats de Catalunya per fer cua entre molta gent. Ens havien dit que seriem independents i sortíem a celebrar-ho. Al darrer onze de setembre ens vàrem quedar a casa. No feia massa calor, no feia massa fred, no plovia però ens vàrem quedar a casa. Ja de nit, les notícies ens donaven el recompte de manifestants. Uns setanta mil en tota Catalunya. Ni els organitzadors van atrevir-se a posar en dubte aquestes xifres. Què ha passat entre el milió llarg de gent que va sortir al carrer fa quatre o cinc anys i la sortideta del darrer onze de setembre? La intervenció, manipulació i monopolització dels polítics.

Algun dia la classe política haurà de rendir comptes de la seva responsabilitat. L'espècie política catalana encara no ha entès que Catalunya no és seva, que simplement en són uns gestors que han fugit amb el nostre capital i l'han malbaratat. Quan l'efervescència envaïa els carrers ja es deia que tot i la independència seguiríem menjant merda i empassant-nos molts gripaus però que com a mínim, serien els nostres gripaus. Ara ni això. Després de la sistemàtica falta de talent dels nostres polítics, tips de les seves trifulgues personals i avergonyits pel seu egocentrisme, la gent s'ha quedat a casa. Només els de sempre, els irreductibles que mai no van necessitar l'empenta de la propaganda política per sentir com a país Catalunya, segueixen tossudament sortint amb la seva senyera i la seva reivindicació.

S'ha fet molta conya del darrer onze de setembre, la migdiada com diuen alguns ha donat carnassa a Espanya i vergonya als de casa. Però no és una broma. És l'ajornament per molt de temps d'un sentiment que sorgia de forma natural i espontània entre els catalans i que els seus polítics han convertit en una eina rovellada al seu servei. Partit per partit, un darrera l'altre haurien d'agenollar-se i demanar perdó.

